



Arrest

nr. 228 258 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 september 2015 en heeft zich voor een eerste keer vluchteling verklaard op 2 oktober 2015.

Op 23 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij 's Raads arrest nr. 202 129 van 9 april 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot vernietiging van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2017.

Op 18 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot bij arrest nr. 211 209 van 18 oktober 2018 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming (eerste volgend verzoek om internationale bescherming) in op 7 februari 2019.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot niet-ontvankelijkheid van dit vierde verzoek om internationale bescherming op 5 juli 2019. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Ah. W. H., bent een Afghaan van Pashtou origine behorend tot de Omarkhel stam. U bent geboren op 2 mizan 1394 (omgezet naar de westerse kalender: 24 september 1995). Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari, Engels en in mindere mate Turks en Nederlands. U bent een soennitische moslim en sinds 20.8.1393 (omgezet naar de westerse kalender: 11 november 2014) getrouwd. U bent geboren in het dorp Qarya Yatim van het district Chardara van de provincie Kunduz waar u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan onafgebroken woonde.

De lokale talibanleden wilden u rekruteren. U vertelde hen echter dat u nog aan het studeren was en dat u hen na uw studies ging vervoegen. Nadat u uw secundair diploma behaalde ging u naar de Salam universiteit in Kunduz om zich in te schrijven. De taliban van uw dorp kwamen dit te weten en hebben u dat verboden. U bleef vervolgens thuis en hielp uw familie in de landbouw. Op een ochtend kwamen vier talibanleden aan uw deur. Uw oom was toen ook bij u thuis. De taliban namen u en uw oom A. onder dwang mee om voor hen te gaan vechten. Uw oom wilden ze rekruteren omdat hij vroeger voor USAID had gewerkt. U wilden ze rekruteren omdat u hen had gezegd dat u hen na uw studies ging vervoegen. Uw taak was het inzamelen van eten van de dorpeelingen voor de talibanstrijders. Op de tweede dag al werd u echter in uw been geschoten. U werd naar huis gebracht waar u gedurende een aantal maanden verzorgd werd door een dokter aan huis. In deze periode trouwde u ook. De taliban kwamen na enkele maanden terug om u opnieuw mee te nemen omdat uw medische behandeling afgelopen was. Uw vader wilde dit echter niet en heeft u meteen naar het buitenland gestuurd. Onderweg kwam u te weten dat uw oom sneuvelde tijdens gevechten.

Op 17 februari 2015 verliet u Afghanistan alleen. In Turkije bleef u vier à zes maand vooraleer u uw reis verderzette. Uw vingerafdrukken werden in Bulgarije genomen op 7 september 2015. Op 27 september 2015 kwam u in België aan waar u op 2 oktober 2015 internationale bescherming aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, uw secundair diploma, de taskara van uw oom, de werkkaart van uw oom, een brief van een arts in België inzake uw littekens en de enveloppe waarin uw documenten gestuurd werden neer.

Op 23 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw verklaarde problemen. Bovendien werd er geoordeeld dat u over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikte in Kabul-stad. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest nr. 202129 van 11 april 2018 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS voor wat betreft de beoordeling van uw intern vluchtalternatief naar Kabul. Er werd immers niet voldoende rekening gehouden met uw gezondheidstoestand.

Op 18 juli 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigerig van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw verklaarde problemen. Bovendien werd er geoordeeld dat u ondanks uw gezondheidstoestand over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikte in Kabulstad. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar op 13 augustus 2018 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal integraal.

Hierop deed u op 7 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming. U heeft België intussen niet verlaten. Bij uw tweede verzoek verwijst u terug naar de problemen die u aanhaalde bij uw eerste verzoek. U ontkent dat u aan de universiteit van Kabul studeerde en heeft bewijs dat u in feite aan de universiteit van Kunduz studeerde. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: een enveloppe, een brief van de universiteit van Kunduz en een verklaring van de dorpsoudsten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name de problemen die u zou gekend hebben met de taliban en de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan.

Wat betreft de verklaring van de dorpsoudsten dat u voorlegt dient gesteld te worden dat documenten slechts een bewijswaarde hebben indien zij een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, in casu quod non. Bovendien heeft dit document een uiterst gesolliciteerd karakter aangezien het enkel een weergave van uw verklaringen biedt die op geen enkele wijze gestaafd wordt met het nodige bewijsmateriaal. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt overigens duidelijk hoe de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is gezien de vigerende corruptie in het land.

Verder haalt u aan dat u nooit aan de universiteit van Kabul studeerde, maar in werkelijkheid aan de universiteit van Kunduz studeerde. Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat het CGVS nooit betwijfeld heeft dat u een korte periode aan de universiteit van Kunduz studeerde. De inhoud van het attest van de universiteit van Kunduz dat u voorlegt is dan ook niet in strijd met de eerder uiteengezette motivatie van het CGVS. Het door u voorgelegde attest sluit evenwel niet uit dat u na uw studies aan de universiteit van Kunduz toch nog verder studeerde in Kabul. Wat er ook van zij, in de eerdere beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd reeds omstandig de redelijkheid van een intern vluchtalternatief naar Kabul gemotiveerd en uw studies aan de universiteit van Kabul waren hier slechts een klein deel van.

De enveloppe die u voorlegt kan de eerder appreciatie van het CGVS eveneens niet wijzigen daar die hoogstens aantoonde dat u mensen kent in Kunduz, hetgeen nooit betwijfeld werd door het CGVS.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het

algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode

werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het hoorrecht *juncto* artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die ertoe nopen dat zijn verzoek om internationale bescherming in overweging dient te worden genomen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een medisch document van 30 november 2016, een medisch document van 5 januari 2017, een medisch document van 7 februari 2017, een medisch document van 13 februari 2017, een medisch document van 9 augustus 2017, een medisch document van 30 oktober 2017 en een medisch document van 12 juni 2018 (stuk 2).

Op 1 augustus 2019 laat verzoekende partij een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgend nieuw stuk: een begeleidingsattest van psychotherapeut A. C. d.d. 27 juli 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Op 11 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van EASO van december 2017, p. 1-74, het rapport "*COI Focus Afghanistan. Security Situation in Kabul city*" van 15 mei 2019, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van mei 2018, p. 1-34, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van juni 2019, p. 1-74 en het rapport "*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban en bovendien werd vastgesteld dat hij over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 202 129 van 9 april 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing kon blijken dat de gezondheidssituatie van verzoeker werd betrokken bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het administratief dossier geen nadere informatie bevat omtrent de gezondheidssituatie van verzoeker. De beslissing van 23 augustus 2017 van de commissaris-generaal werd daarop vernietigd.

Op 18 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 211 209 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening hield met de gezondheidssituatie van verzoeker bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief in de stad Kabul en kwam de Raad tot het besluit dat verzoeker de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden

geweigerd. Dienaangaande oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 18 oktober 2018 als volgt:

“(…)

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt ondermijnd door diverse vaagheden en onaannemelijkheden. U beweerde dat vier talibanleden op een ochtend naar uw huis kwamen waar u samen met uw familie en uw oom was. U ging de deur openen. De taliban eisten dat u en uw oom met hen mee gingen om te vechten met hen. U riep uw oom die samen met uw vader naar de deur kwam. De taliban hadden een verbale discussie met uw vader en hij ging dan terug naar binnen. Ondertussen werd u samen met uw oom onder dwang meegenomen door de taliban.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u en uw oom gekozen werden door de taliban om samen met hen te gaan vechten. Uw oom is iemand die vroeger bij USAID werkte, aldus uw verklaringen. Hij had twee kinderen van vijf en twaalf jaar (CGVS dd. 30.05.2017, p. 14). Uzelf schreef zich al eerder in aan de universiteit in Kunduz. U volgde ook nog drie jaar lang privélessen Engels in Kunduz (CGVS p. 3). Uw broer van 32 jaar studeerde af van dezelfde universiteit in Kunduz en werkt nog steeds als leerkracht in Kunduz. Hij heeft ook kinderen (CGVS p. 6). Dat de taliban dergelijke mensen zouden rekruteren, die interesse toonden in de westerse taal, die samenwerkten met de Amerikanen, en die bovendien studeerden aan instellingen (...) en die dus geenszins een taliban-gezinde indruk geven, is zeer onrealistisch. De taliban hebben immers nood aan mensen die ze kunnen vertrouwen, temeer in een context waarin dagelijks gevochten werd in Kunduz. Uw profiel, noch dat van uw familieleden is een profiel dat de taliban snel kunnen vertrouwen. Dergelijke mensen, , kunnen op een slagveld de taliban zelf in moeilijkheden brengen. Iemand die onder dwang vecht voor de taliban, zonder enige gevechtservaring of –training, zal heeft dan ook weinig bijdrage aan het gevecht waarbij intensief samengewerkt moet worden. Dergelijke niet-overtuigde strijders kunnen bovendien snel wegvlugten en de talibanleden identificeren bij de autoriteiten waardoor de veiligheid van de taliban zelf in het gedrang zouden komen. Bovendien zouden de taliban steeds meer inzetten op het rekruteren van strijders met een militaire training of militaire ervaring, zoals uit objectieve informatie blijkt.

Gedwongen rekrutering blijft volgens de toegevoegde objectieve informatie nog steeds een uitzondering bij de taliban, ook in Kunduz. De meeste talibanstrijders worden gerekruteerd na akkoorden tussen de taliban en de stamleiders. Bovendien nemen ook nog veel mensen deel aan de taliban uit ideologische overwegingen of omdat ze geen ander werk vinden (landeninformatie nr. 1). Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met mensen zoals u en uw familieleden maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. Gevraagd waarom u en uw oom gekozen werden door de taliban antwoordde u dat u zelf al eerder onder dwang beloofde had om mee te doen. Uw oom werd gekozen omdat hij vroeger voor de Amerikanen werkte, hetgeen zoals in het bovenstaande werd geargumenteed niet logisch is. Gevraagd waarom uw broer niet meegenomen werd antwoordde u “omdat hij een leerkracht was en omdat hij ziek was” (CGVS p. 14). Dat uw broer niet meegenomen werd omdat hij leerkracht was op een school, maar u als student wel, biedt geen verklaring. De taliban keurt in veel regio's het reguliere onderwijs af en hebben dan ook veel scholen gesloten in Kunduz in die periode. Met betrekking tot zijn ziekte, dient te worden toegevoegd dat u na twee dagen bij de taliban al gewond naar huis kwam en enkele maanden thuisbleef. U trouwde ook in deze periode. De taliban kwamen ook na enkele maanden naar huis om u terug naar het slagveld mee te nemen. Ze waren volgens u nog steeds bezig om mankracht te verzamelen en kwamen tijdens uw revalidatie al terug naar u. Uw broer werkt nog steeds als leerkracht in een school. De vraag stelt zich dan ook waarom uw broer niet maanden later gevraagd werd toe te treden of nog steeds niet gevraagd wordt na uw vertrek. Dat hij toen ziek was kan dan nog steeds niet verklaren waarom de taliban hem later niet meegenomen hebben. Verder legde u ook vage verklaringen af betreffende de manier waarop uw oom en uzelf door de taliban gedwongen meegenomen werden. Meermaals gevraagd om dit belangrijk incident nader te beschrijven slaagde u er niet in om een uitvoerige beschrijving ervan te geven. Uw verklaringen werden getypeerd door vaagheden en gaven geen blijk van doorleefdheid. De vier talibanleden zouden aan uw deur gekomen zijn. Ze zouden eerst een verbale discussie hebben gehad met uw vader die zich verzette tegen jullie rekrutering. Daarna werd hij door de taliban binnenshuis gestuurd en jullie werden meegenomen. Gevraagd wie deze talibanleden precies waren verklaarde u hen niet te kennen. Gevraagd hoe ze eruit zagen antwoordde u vaagweg dat ze kleren aanhadden, lang haar en een baard hadden, hetgeen niet verder gaat dan een stereotiepe beschrijving (CGVS dd. 30.05.2017, p. 13-14). Nogmaals gevraagd om dit incident in detail te beschrijven herhaalde u net dezelfde feitenopsomming zonder bijkomende informatie of detail (CGVS dd. 30.05.2017, p. 14). Men kan nochtans verwachten van iemand die ineens voor de ogen van al zijn familieleden samen met

zijn oom door een gewapende bende gedwongen wordt meegenomen, dat hij deze gebeurtenis met meer inleving en overtuigende details vertelt, dat hij de context beter beschrijft gezien het een diepe indruk moet hebben nagelaten zowel bij u als bij de rest van uw familie die hiervan getuige waren. Dat u net hier niet erin slaagt om een gedetailleerde weergave te geven van deze gebeurtenis terwijl uit de rest van uw verklaringen afgeleid kan worden dat u wel in staat bent om gedetailleerde verklaringen af te leggen, relativeert de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verder weet u niet eens wanneer u precies meegenomen werd door de taliban, ondanks het feit dat dit incident geleid heeft tot uw vlucht uit uw land, alsook tot de dood van uw oom. Gevraagd wanneer u meegenomen werd door de taliban verklaarde u geen specifieke datum te kennen. U zou in de vijfde, zesde of de zevende maand van 1393 (omgezet naar de westerse kalender: juli-oktober 1393) meegenomen zijn (CGVS p. 14-15). In hetzelfde onderhoud kon u echter verschillende specifieke data vermelden. U wist bijvoorbeeld dat u op 20 aqrab 1393 (11 november 2014) trouwde, ook dat u op 28 dalwa 1393 (17 februari 2015) het land verliet en ook nog dat u op 2 mizan 1374 (24 september 1995) geboren werd (CGVS p. 4, p. 15, p. 2). U kende zelfs uw Afghaanse telefoonnummer nog steeds van buiten (CGVS dd. 30.05.2017, p. 7). Dat u al deze data en zelfs uw telefoonnummer, dat u toen al meer dan twee jaar niet had gebruikt, kan opnoemen maar de datum wanneer u onder dwang werd meegenomen door de taliban niet kan aanduiden, zet de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling. Dat was immers een zeer belangrijke dag voor u en voor uw familie, gezien dit geleid heeft tot uw vlucht uit uw land.

Voorts beweerde u dat u pas in Turkije te weten kwam dat uw oom sneuvelde tijdens gevechten bij de taliban. U zou zelf de vraag naar zijn lot nooit eerder gesteld hebben. U zou echter pas ongeveer zes maand na uw vertrek uit uw land nieuws gekregen hebben van uw familieleden dat hij omgekomen was (CGVS p. 15). Dat u niet eens de vraag stelde na uw terugkomst naar huis waar uw oom was of wat er met hem gebeurd was zet de geloofwaardigheid van dit relaas verder op de helling. U werd immers samen met uw oom door de taliban meegenomen vòòr de ogen van uw familieleden. Men kan dan redelijkerwijs verwachten dat u na uw terugkomst wel zou gevraagd hebben of er nieuws was van uw oom. U trouwde dan ook nog in dezelfde periode, een gebeurtenis waarop al uw familieleden samenkwamen. Dat u zelfs dan tijdens uw trouwfeest niet de vraag stelde waar uw oom was, die trouwens ook kinderen had, of dat niemand u iets liet weten over hem is niet geloofwaardig. Bovendien bleef u gedurende zes à acht maand thuis. Dat u in die lange periode zelfs niet één keer de vraag stelde waar uw oom zich zou bevinden en dat u pas zes maand na uw vertrek, dus ongeveer een jaar tot anderhalf jaar na het incident, de informatie kreeg over uw oom is verre van realistisch. Geconfronteerd hiermee tijdens uw onderhoud verklaarde u dat u toen niet in goeie conditie was. Er zouden veel mensen gekomen zijn naar uw trouwfeest waardoor u ook niet naar iedereen kon vragen (CGVS p. 15). Uw antwoord overtuigt niet. Het gaat hier niet om eender welk familielid. Het gaat hier om een oom die samen met u onder dwang werd meegenomen door de taliban.

Ten slotte beweerde u dat de taliban na uw vertrek ook nog een aantal keer bij u thuis zijn gekomen om naar u te vragen (CGVS p. 7). Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw gedwongen rekrutering door de taliban kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende bedreigingen. U slaagde er hoe dan ook opnieuw niet in om voldoende informatie te geven omtrent deze bezoeken van de taliban. Ze zouden een laatste keer drie maand geleden zijn gekomen. Voordien zouden ze ook gekomen zijn maar u weet niet wanneer. U wist evenmin hoeveel keer ze precies kwamen. U vermoedde drie, vier of vijf keer. Gevraagd wie precies van de taliban naar uw huis kwam, antwoordde u vaagweg "degenen die hier en daar wonen" (CGVS p. 7). U kon het niet specificeren, hetgeen zeer opmerkelijk is omdat u -al was het van korte duur- beweerde deel uit te hebben gemaakt van de taliban van uw dorp. Ze zouden uw vader gevraagd hebben waar u was waarop uw vader geantwoord zou hebben dat hij niet wist waar u was (CGVS p. 7). Dit is opnieuw ongeloofwaardig. U hebt immers vier verschillende Facebookprofielen met telkens uw eigen foto als profielfoto en waaruit volgens de openbare gegevens duidelijk blijkt dat u in het buitenland bent. U bent ook bevriend met uw oudere broer op uw Facebook. Hij geeft ook commentaar op uw posts (landeninformatie nr. 2, nr. 3, nr. 4, nr. 5). Indien de taliban op zoek naar u waren, hadden ze ook uw naam kunnen zoeken op Facebook. De taliban zijn immers actief op sociale media die ze gebruiken om mensen te viseren, hun doelwitten te traceren en hun propaganda te verspreiden en dit ook in Kunduz zoals uit objectieve informatie blijkt (landeninformatie nr. 6). Indien u wel een doelwit was voor de taliban zouden ze gemakkelijk te weten komen dat u in het buitenland was. Zo zouden ze niet drie à vijf keer naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken.

Gelet op het bovenstaande hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Afghaanse documenten beschikken over een relatieve bewijswaarde gezien zelfs de originele

documenten zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn op irreguliere wijze, zoals uit toegevoegde objectieve informatie blijkt (landeninformatie nr. 7). Uw taskara kan hoogstens uw herkomst en uw identiteit bevestigen, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw secundair diploma bevestigt dit scholingsniveau. Hierbij dient te worden toegevoegd dat de informatie op één van uw Facebookprofielen uw scholingsniveau tegensprekt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u aan twee verschillende Facebookprofielen te hebben: Dardmal Omarkhail en Ahmad Wali Haidari. Tijdens het onderhoud op het CGVS toonde u uw Facebookprofiel Dardmal Omarkhail (Unieke user ID: 1000012205596456), dat ondertussen niet meer bestaat (landeninformatie nr. 2). Het ander profiel Ahmad Wali Haidari kon u echter niet tonen omdat het niet meer in gebruik zou zijn. Dit werd na het onderhoud echter wel teruggevonden (landeninformatie nr. 4). Bovendien werd er nog een ander Facebookprofiel van u gevonden met als profielnaam Ahmadwali Omarkhail (Unieke User ID:100008780107432) en nog een ander profiel met als profielnaam Ahm Advaly Omarkhail (Unieke User ID: 1000010178492166). Van deze laatste twee maakte u echter geen melding. De activiteiten op uw profiel Ahmadwali Omarkhail tonen aan dat dit profiel ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en ook vóór en nadien nochtans actief was (landeninformatie nr. 3). Op het profiel Ahm Advaly Omarkhail duidde u aan dat u een bachelor in Business Administration had gevolgd aan de Kardan Universiteit in Kabul, hetgeen uw verklaringen over uw opleidingsniveau tegensprekt en eveneens aangeeft dat u hoger opgeleid bent dan uw bewering. Bovendien blijkt dat u uw universitaire studies niet in Kunduz maar in Kabul zou hebben gevolgd (landeninformatie nr. 5). De taskara en de werkkaart van uw oom hebben verder geen link met uw persoonlijke vrees. De enveloppe die u neerlegde voegt inhoudelijk niets toe aan uw asielrelaas. Het attest dat opgesteld werd door een dokter in België spreekt zich niet uit over de omstandigheden waarin u uw beenwonde zou hebben opgelopen (zie documenten). Een arts kan immers op basis van uw littekens nooit vaststellen door wie u aangevallen werd. Het kan dan ook niet dienen als bewijs van uw problemen met de taliban.(...)”. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De stelling dat er wel degelijk gedwongen rekruteringen plaatsvinden kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekrutering. Het argument dat hij aan de taliban zijn woord had gegeven kan ook niet volstaan ter verklaring van de interesse van de taliban te meer verzoeker na zijn belofte gestudeerd heeft aan de universiteit en vervolgens nog drie jaar lang privélessen Engels volgde. Dit zijn elementen die wel degelijk afbreuk doen aan zijn geschiktheid om als strijder voor de taliban te gaan vechten.

Verzoekers stelling dat de taliban nood heeft aan hoger opgeleide mannen om hun machtspositie te versterken en te kunnen doordringen in de hoogste regionen van de maatschappij klemmt met het profiel van verzoeker en dat van zijn oom. Verzoeker toont niet aan dat zowel hij als zijn oom een dergelijke hoge plaats hadden op de maatschappelijke ladder waardoor dit interessant zou kunnen zijn voor de taliban. Verzoekers oom werkte bovendien “vroeger” voor de Amerikanen. Verzoeker licht overigens niet toe wat diens exacte job toen was. Deze verklaring is bovendien bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat hij de strijders diende te voorzien van voldoende voedsel hetgeen geen bijzonder intellectueel of opgeleid profiel vereist.

Waar verzoeker erop wijst dat hij geen Business Administration in Kabul heeft gestudeerd, maar wel in Kunduz gaat hij voorbij aan de vaststellingen met betrekking tot één van zijn Facebookprofielen waaruit duidelijk bleek dat verzoeker hierop had aangeduid dat hij een bachelor in Business Administration had gevolgd aan de Kardan Universiteit in Kabul.

Het betoog dat verzoeker in het verzoekschrift desbetreffend ontwikkelt en waarin hij aangeeft dat dit profiel in Turkije door “een persoon” werd aangemaakt waarbij deze stelde dat verzoeker een bachelor in Business Administration had gevolgd aan de Kardan Universiteit in Kabul is niet alleen een volstrekt post factum betoog, maar ook zeer vaag en niet geloofwaardig. Verzoeker beperkt zich immers tot de stelling dat “een persoon” dit profiel heeft aangemaakt zonder enige toelichting te geven over wie dit juist zou gaan. De Raad acht het bovendien niet geloofwaardig dat een derde een Facebookprofiel voor verzoeker zou aanmaken met gegevens die dan nog niet eens op de waarheid berusten. Dit klemmt des te meer met verzoekers verklaring dat hij dit Facebookprofiel nooit heeft gewijzigd.

De verwijzing naar de schending van mensenrechten in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…)Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF),

overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U haalt wel uw gezondheidssituatie aan als reden waarom u zich niet kan vestigen in Kabul, hetgeen verder in het onderstaande wordt besproken.(...)"

De verwerende partij brengt per aanvullende nota een kopie bij van het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van mei 2018, van de COI Focus Afghanistan "Security Situation Kabul" van 24 april 2018 en de "Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul nog steeds actueel en correct is. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een opgeleide man bent die uit een welgestelde familie komt. Uw vader heeft landbouwgronden waarvan uw familie inkomsten krijgt. Hij is daarnaast ook een zakenman. Als groothandelaar verkoopt hij fruit aan de winkeliers die ze dan in hun winkels verkopen. Volgens uw verklaringen verdient hij hiermee goed geld (CGVS p. 5). Gevraagd naar hoe uw reis gefinancierd werd verklaarde u dat uw vader geld had en dat hij niets hoeft te verkopen omdat jullie tot een "gemiddelde" familie behoorden, in tegenstelling tot vele Afghanen die hiervoor al dan niet een deel van hun eigendommen moeten verkopen. Zo betaalde uw familie vierduizend dollar cash voor uw reis (CGVS p. 5, p. 16). U beweerde ook dat u zich inschreef voor een bachelor in de economie aan de Salam Universiteit in Kunduz, tevens een privé-universiteit (landeninformatie nr. 9). U moest zelf nog

inschrijvingsgeld betalen voor deze universiteit (CGVS p. 8). U volgde naast uw studies ook nog drie jaar lang uit interesse privélessen Engels in de stad Kunduz (CGVS p. 3). Uw broer studeerde voor u al aan dezelfde universiteit en werd met zijn diploma leerkracht (CGVS p. 6). Gevraagd verder of jullie de arme families hielpen, hetgeen in de Islamitische traditie een verplichting is voor de welgestelden, ook gekend als 'zakat', verklaarde u dat uw vader het wel deed (CGVS p. 5-6) (landeninformatie nr. 10). Uw schoonbroers en ooms hebben ook allemaal eigen bronnen van inkomst, bv. van landbouw, van eigen autozaak of werken als chauffeur (CGVS p. 6-7). Het zijn aanwijzingen dat uw familie tot een hogere economische klasse behoort.

Zoals eerder in de beslissing al werd voorgesteld, verklaarde u op één van uw Facebookprofielen dat u "Business Administration" gestudeerd had aan de Kardan Universiteit in Kabul, een privé-universiteit (landeninformatie nr. 9). Deze informatie uit uw Facebookaccount is dus in tegenstrijd met uw verklaringen en doet vermoeden dat u wel affiniteit heeft met de stad Kabul en hoger opgeleid bent dan hetgeen u beweerde. U hebt bovendien een neef, A.(...) O.(...), die vroeger ook in Kabul studeerde vooraleer hij internationale bescherming aanvraagde in Duitsland. Na weigering van zijn verzoek werd hij teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS p. 9-10). Bovendien beschikt u over meerdere vrienden uit Kabul op uw Facebookprofielen. Los hiervan dient te worden vermeld dat een hervestiging naar Kabul voor mannen en getrouwde koppels van volwassen leeftijd zonder netwerk in Kabul nog steeds als redelijk wordt beschouwd, aldus het rapport van de UNHCR. U bent immers een volwassen opgeleide man die zijn zelfredzaamheid getoond heeft door alleen te reizen van Afghanistan naar België en door zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U spreekt de beide landstalen en daarnaast ook nog Engels. U hebt bovendien ook werkervaring. U werkte immers naast uw studies als kleermaker in Kunduz. Deze job heeft u zelfs in Istanbul, Turkije nog uitgeoefend gedurende een aantal maanden, deels omdat uw wonde nog niet was genezen en deels omdat uw geld toen op was. Er kan aangenomen worden dat u deze werkervaring ook in uw eigen hoofdstad kan verderzetten waar u trouwens vertrouwd bent met de taal en cultuur (en vermoedelijk ook nog de stad en mensen uit die stad) en waarbij u steun kan krijgen via de inkomsten van uw familie.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich te vestigen in Kabul haalde u de veiligheidssituatie, uw vrees voor de taliban en uw gezondheidssituatie als belemmeringen aan. Met betrekking tot de veiligheidssituatie dient te worden benadrukt dat de stad Kabul in handen is van de overheid en dat de gewone burgers niet de voornaamste doelwit zijn van de aanslagen. Met betrekking tot uw vrees voor de taliban dient te worden aangewezen dat deze reeds als ongeloofwaardig werden bevonden. U beweert verder dat u lijdt aan hepatitis B en hepatitis C. U legt hier echter geen enkel medisch attest van neer. Bovendien verklaart u ook dat u reeds een operatie hebt ondergaan aan de lever en dat u bijna volledig bent genezen. U moet immers geen medicatie meer nemen (CGVS dd. 30.05.2017, p. 9). Even later verklaarde u ook dat u nog altijd behandeld wordt in een ziekenhuis in België. U legt hier opnieuw geen enkel bewijs van neer. Inzake uw beenwonde blijkt nergens uit het voorgelegde attest dat u dermate ernstige medische problemen heeft waardoor u niet kan terugkeren naar Afghanistan. Bovendien blijkt uit informatie dat er in Kabul talrijke medische voorzieningen zijn waarop u als Afghaanse burger zonder betaling beroep kunt doen, waar ze uw moedertaal Pashtou spreken en waar ze de nodige specialisten zoals internisten ter beschikking hebben. Deze publieke voorzieningen zijn toegankelijk voor alle Afghanen, ook voor de teruggekeerden (landeninformatie nr. 8). Bijkomend dient te worden toegevoegd dat u via uw familie hoe dan ook over de nodige financiële draagkracht beschikt die u in mogelijkheid stelt om gebruik te maken van de private medische voorzieningen in Kabul. Daarenboven stelde u ook dat u niet in Kabul kon blijven omdat u uw vrouw niet kan achterlaten in Kunduz. U preciseert evenmin waarom uw echtgenote zich niet kan verplaatsen uit Kunduz, een regio vanwaar in de laatste jaren duizenden families verhuisd zijn naar andere regio's. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt zijn er overigens elke week vluchten van Kunduz naar Kabul (landeninformatie nr. 11). Bovendien heeft het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming als doel om na te gaan of u bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in uw land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden of een reëel risico op ernstige schade. Het doel van dit onderzoek is dus niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Ongeacht het feit dat verzoeker niet opnieuw werd uitgenodigd na het vernietigingsarrest van 18 april 2018 om zijn gezondheidssituatie verder toe te lichten en er geen andere informatie omtrent zijn gezondheidssituatie aan het administratief dossier werd toegevoegd, volgt hieruit wel degelijk dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt rekening hield met de gezondheidssituatie van verzoeker. Verzoeker geeft in het verzoekschrift niet aan waarmee de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin brengt verzoeker elementen bij die hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Meer nog verzoeker stelt uitdrukkelijk dat zijn medische aandoening niet echt de reden is waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Verzoeker verwijst hiertoe opnieuw naar zijn asielrelaas en de problemen met de taliban, waaraan echter geen geloof kan worden gehecht (zie supra).

Waar verzoeker aangeeft dat hij in de UNHCR Eligibility Guidelines van 2016 nergens kan terugvinden of hij in staat zal zijn om huisvesting, werk, voeding en toegang tot water te vinden, gaat hij volstrekt voorbij aan de concrete en persoonlijke omstandigheden waaruit blijkt dat hij in staat wordt geacht om huisvesting, werk, voeding en toegang tot water te vinden. Gelet op de concrete aanwijzingen dat zijn familie tot een hogere economische klasse behoort, zijn persoonlijke opleiding en werkervaring en het netwerk dat verzoeker in Kabul heeft kan redelijkerwijs wel degelijk worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. Met verzoekers algemene betoog dat zijn familie niet tot de rijkste, maar ook niet tot armste van het land behoort en de algemene verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2016 doet hij hier geen afbreuk aan.

Voor zover verzoeker op algemene wijze verwijst naar de humanitaire omstandigheden in Kabul gelet op de aanwezigheid van veel IDP's toont hij, mede gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aan dat hij persoonlijk in dergelijke omstandigheden zal terecht komen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij rekening hield met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst, de door verzoeker afgelegde verklaringen en documenten, zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, meer bepaald houdt hij vast aan zijn verklaringen als zouden de lokale talibanleden hem hebben meegenomen onder dwang om voor hen te vechten en de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog volgende documenten voor: een brief van de universiteit van Kunduz, een verklaring van de dorpsoudsten en een enveloppe.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek niet ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn verzoek, vermits hij zich beperkt tot het verwijzen naar zijn vluchtmotieven die hij reeds in het verleden heeft uiteengezet; (ii)

de verklaring van de dorpsoudsten, het document van de universiteit van Kunduz en de enveloppe geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en (iii) rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich in de stad Kabul vestigt.

2.3.4.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.3. Aangaande de nieuwe bewijsstukken die hij aanbracht in het kader van zijn huidig, tweede verzoek om internationale bescherming, voert verzoeker vooreerst aan dat hij niet eens de kans heeft gekregen om hierover gehoord te worden. Hij meent in dit verband nog dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd heeft gekregen om de nodige verklaringen en nuances aan te brengen en verwijst naar artikel 41 van het Handvest.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een

bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de subsidiaire beschermingsstatus hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 5, verklaring volgend verzoek d.d. 14 juni 2019). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.4.4. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het document van de universiteit van Kunduz niet ten gronde mee in overweging neemt en er zomaar vanuit gaat dat, doordat er op Facebook geschreven stond dat verzoeker in Kabul studeerde, dit ook effectief gebeurde, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Vooreerst dient te worden benadrukt dat op zich niet wordt betwist dat verzoeker voor een korte periode aan de universiteit van Kunduz studeerde, zodat de inhoud van het thans voorgelegde attest van de universiteit van Kunduz dan ook niets wezenlijk kan toevoegen aan de beoordeling van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming. Voorts merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat het voorgelegde attest van de universiteit van Kunduz geenszins uitsluit dat verzoeker na zijn studies toch nog verder studeerde in Kabul. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat het nochtans zo goed als onmogelijk is dat hij verder studeerde in Kabul nu er slechts een zeer korte tijdspanne (hoogstens een jaar) bestaat tussen verzoekers inschrijving aan de universiteit van Kunduz enerzijds en zijn vertrek uit Afghanistan anderzijds, beperkt verzoeker zich tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband en waarmee hij allerminst duidelijkheid schept over zijn daadwerkelijke scholing. Overigens dient erop gewezen dat het feit of verzoeker al dan niet aan de universiteit van Kabul heeft gestudeerd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming slechts een klein onderdeel uitmaakte in het kader van de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul en dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motieven en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.3.4.5. Voorts overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

“Wat betreft de verklaring van de dorpsoudsten dat u voorlegt dient gesteld te worden dat documenten slechts een bewijswaarde hebben indien zij een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, in casu quod non. Bovendien heeft dit document een uiterst gesolliciteerd karakter aangezien het enkel een weergave van uw verklaringen biedt die op geen enkele wijze gestaafd wordt met het nodige bewijsmateriaal. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt overigens duidelijk hoe de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is gezien de vigerende corruptie in het land.

(...)

De enveloppe die u voorlegt kan de eerdere appreciatie van het CGVS eveneens niet wijzigen daar die hoogstens aantoont dat u mensen kent in Kunduz, hetgeen nooit betwijfeld werd door het CGVS.”

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich een te snelle beoordeling heeft toegeëigend en hij geenszins de mogelijkheid heeft gekregen om de nodige toelichting te verschaffen met betrekking tot deze documenten, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.4.2. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.6. Zo verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal uitgaat van een vooringenomenheid ten nadele van hem, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad benadrukt tevens dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

2.3.4.7. Het thans door verzoeker voorgelegde begeleidingsattest van psychotherapeut A. C. d.d. 27 juli 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 5), waarin melding wordt gemaakt van suïcidedgedachten ten gevolge van de tegenslag om “terug negatief te krijgen” kan evenmin worden aangemerkt als een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Daargelaten de vaststelling dat er melding wordt gemaakt van Palestina als

geboorteplaats van verzoeker, daar waar hij steeds verklaard heeft in het dorp Qarya Yatim van het district Chardara van de provincie Kunduz, Afghanistan te zijn geboren, moet worden opgemerkt dat dit attest mogelijk gebaseerd is op een éénmalig consult (er wordt melding gemaakt van een opstart begeleiding op 10 juli 2019 en het attest zelf is gedateerd op 27 juli 2019) en evenmin medisch onderbouwd is. Bovendien doet dit attest geen afbreuk aan de vaststelling uit 's Raads arrest nr. 211 2019 dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich niet tot (psycho-)medische hulp kan wenden in zijn land van herkomst. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de psychologische toestand van verzoeker moet erop gewezen dat psycho-medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.3.4.8. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stad Kabul in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open

combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij aanvullende nota van 11 september 2019 het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, het rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van EASO van december 2017, p. 1-74, het rapport "COI Focus Afghanistan. Security Situation in Kabul city" van 15 mei 2019, het rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update" van EASO van mei 2018, p. 1-34, het rapport "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update" van EASO van juni 2019, p. 1-74 en het rapport "Country Guidance. Afghanistan. Guidance

note and common analysis" van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn eigen standpunt, namelijk dat hij nooit in Kabul gestudeerd heeft en aldaar geen enkel sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen en het feit dat hij een specifiek profiel heeft ingevolge van zijn medische gezondheidstoestand waartoe hij verwijst naar de aan het verzoekschrift gevoegde medische verslagen van 30 november 2016, 5 januari 2017, 7 februari 2017, 13 februari 2017, 9 augustus 2017, 30 oktober 2017 en 12 juni 2018 (verzoekschrift, stuk 2). Er dient echter opgemerkt dat verzoeker met deze loutere herhaling van verklaringen en het overleggen van stukken die hij reeds in zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft aangevoerd geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen en overwegingen zoals deze werden vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 211 2019, waarin werd vastgesteld dat verzoeker, mede gelet op zijn persoonlijke situatie, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Ook met het thans voorgelegde begeleidingsattest van psychotherapeut A. C. d.d. 27 juli 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 5) slaagt verzoeker er niet om in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden aan te tonen die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, toont verzoeker met het voorgelegde attest niet aan dat hij zich niet zou kunnen wenden tot psycho-medische hulp in zijn land van herkomst en houden psycho-medische problemen op zich geen verband met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker verwijst naar de grote noodzaak van het hebben van een sociaal en familiaal netwerk om zich te kunnen hervestigen in steden zoals Kabul, wijst de Raad erop dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder specifieke kwetsbaarheden en van arbeidsleeftijd in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften (zie het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 110)

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Zoals hoger reeds werd gesteld, behoort de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER